

καὶ μέγιστον εὐτύχημα (1). Ἀντίοχος ὁ μέγας ἐλθὼν εἰς τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον εἶχεν αὐτούς. Εἰς τὴν ἐν Μυνηντία μάχην ἐπίσης (2). Φιλέταιρος ὁ Θρακιωτὴς τοῦ βασιλείου τῆς Περσῶν ὡσαύτως καὶ οἱ λοιποὶ αὐτῆς βασιλεῖς· ὁ Ζεῦλας, υἱὸς τοῦ Ζιποίου, ἑτεροθαλὴς ἀδελφὸς τοῦ Νικομήδους, Εὐμένεος ὁ Α΄. Ἀντίοχος ὁ Ἰεραξὶς κατὰ Σιλαίου Καλλινίκου, Περσεύς ὁ Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας.

(*Ἐπιτεταί τὸ τέλος.*)

ΚΛΑΡΙΣΗ.

(*Συνέχεια καὶ τέλος. ἴδε φυλλάδ. 277, 278.*)

— 000 —

ΣΤ΄.

Τὴν ἐπιστολὴν ὁ Ἐδουάρδος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ εἰς ὦραν ἀσυνήθη, ἵνα ἀναγνώσῃ ἐπιστολὴν ἐγχειρισθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τῆς Κλαρίσης. Ἰδοὺ δὲ τί περ εἶχε·

« Τὰ καθ' ἡμᾶς, Κ. Ἐδουάρδε, θὰ μεταβληθῶσι διὰ μικρᾶς τινος φράσεως, τῆς ἐξῆς· — Σὺς ἀποδίδω τὴν εὐθυρίαν σου.

» Ἡ μικρὰ αὕτη φράσις ἔστω ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Τὸ κατ' ἐμὲ, γνωρίζω ὅτι εἴτθε εὐγενῆς, καὶ δὲν φοβοῦμαι ἐρωτήσεις, αἵτινες καὶ θὰ ἐλύπουν καὶ θὰ ἐρρίπτον εἰς ἀμηχανίαν ἡμᾶς. Τὰ ὄνειρα διαδέχονται ἀλλὰ ὄνειρα ἀλλὰ δὲν ὁμοιάζουσι· τὸ ὄνειρόν μου τοῦ Νεοδοράκου μετεβλήθη εἰς Νίκαιαν.

» ΚΛΑΡΙΣΗ. »

Μόλις ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ῥαούλ καὶ λυπούμενος καὶ χαίρων. Ὁ δὲ Ἐδουάρδος ἐδειξεν αὐτῷ τὴν ἐπιστολὴν.

Ταύτην ἀναγνοὺς ὁ ἀξιωματικὸς, ἔστριψε τὸν μύστακά του καὶ εἶπε·

— Τὸ ἐπερίμενα.

— Ἀξιόλογα! ἀνερώνησε προσβληθεὶς ὁ Ἄγγλος. Ἐγὼ, ὁ ὁποῖος εἶμαι ἀρκετὰ ὀξύδερκῆς, δὲν τὸ εἶχα ἐννοήσει.

— Φίλε μου, συγχώρησέ μας... εἶπεν ὁ Ῥαούλ με τὴν ἀγαθότητα ὥστε ἐμειδιάσεν ὁ Ἐδουάρδος, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπὸ φιλαυτίαν καὶ ἀπὸ διάκρισιν δὲν ἀπέτεινε καμμίαν ἐρώτησιν πρὸς τὸν φίλον του· εἶπε δὲ μόνον.

— Ἐλα, Ῥαούλ, δὲν χρεάζονται δικαιολογήματα... πιθανὸν νὰ με ὠφέλησες πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

— Ἔ;

— Ἡ Κλαρίση εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ πλέον ἀξιολάτρευτος γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα. Τὴν ἠγάπησα περιπαθῶς, καὶ τὸ παρελθὸν ἔτος θὰ σ' ἔκα-

μου νὰ μετανοήσῃς διὰ τὸν θρίαμβόν σου· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶμαι ὀλίγον ποιητῆς, μίαν ἡμέραν ἐλκυσμένησα τὴν ὠραιότεραν τῶν γυναικῶν, διὰ τὴν ἀγαπήτω ἕνα ἄγγελον...

— Ἄφες τὰς μεταφορὰς· ἐννοεῖς τὴν Ὀλγαν;

— Ὀλγαν ὄλην.

— Ἐχεις δίκαιον· ἡ ἀγγελικὴ ἐκείνη νέα μόνον ποιητὰς εἴμπορεῖ νὰ ἐλκύῃ· ἐγὼ ὅμως ὁ ὁποῖος εἶμαι βέλγηλος, φιλόσοφος κακοῦ συστήματος ὁπαδὸς, ὡς λέγεις, εἰς ἕνα λόγον ἄνθρωπος θετικὸς, εὐρίσκω ὅτι ἡ Ὀλγα εἶναι ἀθραυστον σκεῦος ἐκλογῆς, καὶ δὲν τολμῶ νὰ τὴν ἐγγίτω.

Ὁ Ἐδουάρδος παρεκάλεσε τὸν ἐξάδελφόν του νὰ μὴ εἴπῃ εἰς κανένα τὴν διάλυσιν ταύτην, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐπεθύμει νὰ μάθωσιν ἀκόμη, καὶ μετὰ ταῦτα συνδιελέχθησαν φλωκώτατα.

— Καθ' ἐμπόδιον διὰ καλόν, εἶπεν ἀπερχόμενος ὁ Ῥαούλ. Ἰδοὺ ἡ Κλαρίση. Τὴν βλέπω περιδιαβάζουσαν ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ κήπου· ὠραία πρόσκλησις τὴν ὁποίαν διὰ τὴν συγγενειάν μας δὲν ἐνόησα ἕως σήμερον. Ἰγίαινε· φρονῶ ὅτι σήμερον με περιμένει.

— Δὲν θὰ ἐπίστεια ποτὲ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἐδουάρδος προσβληθεὶς ὅτι ἡ Κλαρίση τὸν κατέλιπε τοσοῦτον ἀποτόμως, ὅτι θὰ ἠγάπα ἕνα τοιοῦτον καυχισιάρην.

Ζ΄.

Ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῆς Κλαρίσης νὰ μὴ φανερώσῃ τὸ παραμικρόν, καὶ ἀπὸ τὴν μεγαλοῤῥημοσύνην τοῦ Ῥαούλ, προέκυψαν ἀπορίαι. Ἡ Ὀλγα εἶχεν ἀναλάβει νὰ διακοινώσῃ τὰ διατρέχοντα εἰς τοὺς γονεῖς τῆς Κλαρίσης· οὗτοι δὲ καταταραχθέντες ἠρώτησαν τὴν θυγατέρα των, ἣτις ἐπιμένουσα εἰς τὴν ἀπόφασίν της, δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ καμμίαν ἀλλὴν ἐξήγησιν. Ἡ σιωπὴ καὶ ἡ ταραχὴ τῆς ἐδικαιολόγουν τὰς ἀξιώσεις τοῦ Ῥαούλ, ὅστις ἐνθαρρυνθεὶς ὑπέβαλε προτάσεις εἰς τοὺς γονεῖς τῆς Κλαρίσης· ἀλλ' ἀντὶ ἀπαντήσεως ὀριστικῆς ἤκουσεν ἐπιπλήξεις.

Ὁ δὲ Ἐδουάρδος δεικνύων μὲν λύπην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς φυλάσσων σιωπὴν, ἀνεχώρησε τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ Νίκαιαν.

Ὅλα ταῦτα συνέβησαν τόσον φυσικὰ καὶ τόσον σύντομα, ὥστε κανεὶς δὲν ἐνόησε τὴν ἀλήθειαν. Διὸ ἡ συνέντευξις τῆς Ὀλγας καὶ τοῦ Ἐδουάρδου, ἡ γενομένη τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του ἀπεδόθη εἰς σύμπτωσιν.

Ἀλλ' οὐδὲ διὰ τὴν ταχεῖαν θεραπείαν τῆς Ὀλγας ἠπόρησέ τις, οὔτε ὑπωπτεύθη τὴν αἰτίαν, ἡ Κ. Κορνελία τὴν ἀπέδωκε μάλιστα εἰς τὰς φροντίδας της.

Ὁ δὲ Ῥαούλ, ὅστις παρίτενε τὴν διατριβὴν του εἰς Νίκαιαν, ἐπεσκέπτετο ἐνίοτε τὴν Κλαρίσην· ἐπειδὴ ὅμως ἡ παρουσία του τὴν ἐστενοχώρει, παρεκάλεσε τοὺς γονεῖς της νὰ περιηγηθῶσιν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ὁ Κ. Δερβίλ ἐνέδωκεν εὐχαρίστως εἰς τὴν αἴτησιν τῆς θυγατρὸς του, καθόσον ὑπέθεσεν ὅτι ἡ κόρη του ἐνόησε τὸ ἀπότομον τῆς ἀποφάσεώς της· ἀνεχώρησαν λοιπὸν ἀπὸ τὴν Νίκαιαν.

(1) Ὁ Πύρρος νικήσας τὸν Ἀντίγονον ἐθεώρησεν εὐδοξον ἔργον τὴν κατὰ τῶν Γαλατῶν, οἱ ὑπ' Ἀντίγονον ἐστρατεύοντο, νίκην· κυριεύσας δὲ τὰ ὄπλα αὐτῶν, ἀπέρρωσε τὰ κάλλιστα καὶ λαμπρότατα τῆ Ἀθηνῶν.

(2) Ἀπκ. Κερ. ΣΤ΄. αὐτ. λδ΄.

Η'.

Μετά ἐξ ἑβδομάδας ἦλθεν εἰς Νίκαιον ὁ Ἐδουάρδος Λέβινγκστον.

Ὅτε τὸν εἶδεν ἡ Κ. Κορνελία, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ χοροῦ ἠσθάνθη πολλὴν συμπάθειαν πρὸς αὐτόν, ἀφῆκε φωνὴν χαρᾶς· ὁ δὲ λόρδ Οὐίνθσεϊμ, ὅστις εἶχεν ἀνάγκην νὰ παίξῃ ταύλιον, ἔτεινεν αὐτῷ τὰς δύο χεῖρας, καὶ ἡ Ὀλγα ἠρυθρίασεν.

Ἡ Ὀλγα, ὡς εἶπομεν, εἶχεν ἀναλάβει τὴν ὑγίειν της· ὁ Ἐδουάρδος εἶπε πόσον ἔχαιρε δι' αὐτὸ, καὶ ἡ Κ. Κορνελία ἀπεκρίθη ὅτι ἡ θεραπεία της ὀφείλεται εἰς τὸ ὄνειον γάλα.

Ἐπιθέτομεν ὅτι τὴν δραστηριότητα ταύτην τοῦ ὀνείου γάλακτος δὲν ἐπίστευεν οὔτε ὁ Ἐδουάρδος οὔτε ἡ Ὀλγα, διότι τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐφανέρωσαν εἰς τὴν ἀξιοσέβαστον θεῖαν τὴν ἀθηνείαν των.

Ἡ θεία ὁμῶς δισταζούσα νὰ πιστεύσῃ τοῦτο ἀνέκραξεν·

— Ἡ Ὀλγα εἶναι παιδί ἀκόμη! πῶς νὰ τὴν ὑπανδρεύσω;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἐδουάρδος ἀπεκρίθη ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο τόσο φοβερόν, ἡ Κ. Κορνελία εἶπε·

— Δὲν βλέπω τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ὑπανδρευθῆ· μήπως ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγὼ ἡ ὁποία δὲν ὑπανδρευθῆμεν δὲν εἴμεθα εὐτυχεῖς; Τί θὰ γείνη ἡ ταλαίπωρος Ὀλγα ἀναλαμβάνουσα τὰ διπλὰ χρέη σοῦ καὶ μητρὸς; . . . Πλὴν τούτου μόνον ἐγὼ ἠξούρω νὰ τὴν περιποιηθῶ.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἐδουάρδος ἐφροῦνθη· ἀλλ' ἡ Ὀλγα ἐναγκαλισθεῖσα καὶ κατασπαζομένη τὴν θεῖαν της, ἐβιβαίωσε μὲ φωνὴν χαμηλὴν καὶ τρυφερὰν ὅτι δὲν τὴν ἐθεράπευσε τὸ ὄειον γάλα, ἀλλ' ἡ ἐλπίς νὰ ἴδῃ τὸν Ἐδουάρδον· καὶ ὅτι ἂν ἐφευγε τὸ ἰατρικόν της, οὐδὲν ἄλλο θὰ ἀπέτρεπε τὸν θάνατόν της.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψω τὴν ἐκπληξίν τῆς μίς Κορνελίας ὅτε ἤκουσε τὴν ἀθίαν ταύτην ἐξομολόγησιν, διότι ποτὲ δὲν εἶχε φαντασθῆ ὅτι νὰ γυνὴ δύναται νὰ αἰσθανθῆ κλίσιν πρὸς ἄνδρα· ὅθεν ἠτένιεν ἀπορούσα τὴν ἀνεψιάν της.

Ὁ λόρδος ὁμῶς Οὐίνθσεϊμ ἐνόησεν εὐκολώτερα τὸ πρᾶγμα· συγκατετέθη λοιπὸν ἀλλ' ἐπὶ δύο ὅρου· πρῶτον νὰ μὴ μακρύνῃ ἀπὸ πλησίον των ὁ Ἐδουάρδος τὴν ὠραίαν ἀνεψιάν, καὶ δεῦτερον νὰ ὑποχρεωθῆ νὰ παίξῃ πᾶσαν ἑσπέραν ταύλιον μὲ αὐτόν.

Θ'.

Ἐνῶ δὲ ἡ Ὀλγα ἀνεγεννῆτο ἡ Κλαρίση περιέρχεται τὴν Ἰταλίαν. Ὅπως δὲ τὸ εἶχε προείδεν καὶ αὐτὴ, ἡ ἀνδρική φύσις της ἀντὶ νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν λύπην, ἔγεινεν ἰσχυροτέρα καὶ καρτερικωτέρα· ἡ ὠραία φύσις τῆς Ἰταλίας, τὰ ἀρχαῖα, αἱ ζωγραφικαί, ἡ μουσικὴ, τὰ παλάτια κατέβηλγον τὴν καρδίαν καὶ ἔτρεφον τὸν νοῦν της. Ἡρέσκειτο δὲ πρὸ πάντων εἰς τὰ μοναστήρια, καὶ προσήχεται εἰς αὐτὰ, καὶ ὄχι ἀτόπως· διότι ὁ μοναχικὸς βίος ἐπιχειεῖ γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ ἡ θαλασσοδρομία ἀνοίθει τὸν νοῦν εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ὅτε δὲ ἐξήρχετο ἀπὸ αὐτὰ, ἡ δραστηριότης της ἦτο ἀπερίγραπτος. « Ἀς ὑπάγωμεν, ἔλεγεν, εἰς τὴν Βε-

νετίαν, εἰς τὴν Ῥώμην, εἰς τὴν Φλωρεντίαν· » ὁ δὲ πατὴρ της ἀπεκρίνετο.

— Καλὸν βέβαια εἰς γέροντα νὰ σπεύδῃ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ μανθάνῃ· ἀλλὰ σὺ, τόσο νεᾶ, διὰ τί βιάζεσαι;

Καὶ ὁμῶς τῆς Κλαρίσης ἡ προθυμία δὲν ἀνεχαιτίζετο.

Κατὰ τὴν μεταξὺ τῶν δύο ἐξαδέλφων συμφωνίαν ἡ Κλαρίση περιέγραψε τακτικῶς εἰς τὴν Ὀλγαν τὰ τῆς περιηγήσεώς της, διὸ ἡ ἀλληλογραφία των ἦτο ἀδιάκοπος.

Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν οὐδὲ λέξιν ἔγραψε περὶ τῶν παρελθόντων, ἀλλὰ τινὰ τῶν ἡμερῶν, ἡ περιηγήτρια ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην·

« Διὰ τί, ἐξαδέλφη μου, τρέχεις ἀδίκως; πρὸ τριῶν μηνῶν ταξιδεύεις ἀενάως· φαίνεται ὅτι σ' ἐκυρίευσε πυρετὸς περιηγήσεων. Δὲν μὲ φαίνεται ὅτι σὲ παρασύρουν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν οἱ ἐξιόλογοι γονεῖς σου.

« Τόσον εὐτυχὴς ἦσο ἐδῶ! Τί ἄβυσσος εἶναι ἡ καρδίη σου; Κρημνίζεις ἐν εἰδωλον διὰ νὰ βάλῃς ἄλλο εἰς τὴν θέσιν του, καὶ κρημνίζεις καὶ αὐτὸ μετὰ ταῦτα. Λυπήσου τὸν Κ. Σαστεναί. Λιωνίως περὶ σοῦ ὁμιλεῖ εἰς τὰ πρὸς τὸν σὶρ Ἐδουάρδον γράμματα του.

« Ὅθ' μ' ἐρωτήσῃ ἴσως, ποῦ βλέπω τὸν σὶρ Ἐδουάρδον;

« Κλαρίση μου, ἡ ὠρα ἦλθε νὰ σὲ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου. Ἐνθυμεῖσαι τί σ' ἐξαιμασθη εὐθὺν τὴν ἐπιούταν τοῦ χοροῦ; ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ἦτον ὁ σὶρ Ἐδουάρδος.

« Σήμερον, ὅτε τὸν ἀπηνήθης, σὲ τὸ λέγω· ἐὰν τὸν ἐβλεπα ἀνήκοντα εἰς ἄλλην, ἔστω καὶ εἰς σὲ, θ' ἀπέθνησκα.

« Ἐπαύχα δεινότατα καθόσον μάλιστα μ' ἐτυπτεν ἡ συνείδησις ὅτι ἠσθάνομην αἰσθημα ἀδικῶν σὲ· ὁμολόγησε ὁμῶς ὅτι μὲ πολλὴν γενναϊότητα κατεδίκασα ἑμαυτὴν εἰς τὸ νὰ πάσχω ἐν σιωπῇ.

« Ἀλλ' ἄς λησμονήσωμεν τὸ παρελθόν. Ἡ κλίσις σου δὲν εἶχε ῥίζας . . . καὶ ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ ζήσω. Σὺ μὲν ἀπέβηλες αὐτόν, αὐτὸς δὲ ἦλθε πρὸς ἐμὲ, καὶ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας γίνεται σύζυγός μου.

« Ἴσως δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ σ' ἐξομολογηθῶ τόσον καθαρὰ ἐὰν ἠγνόουν τὴν ἀνεξάντλητον ἀγαθότητά σου. Ἴσως μάλιστα μὲ εὐχαριστήσῃς ὅτι συνέτριξες εἰς τὸ νὰ θεραπεύσω τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον ἐπροξένησεν ἡ ἀρνησίς σου.

« Νὰ σὲ ὁμιλήσω τώρα διὰ τὸν Κ. Σαστεναί; ὄχι δὲν θ' ἀναφέρω τίποτε· θέλω νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ ἐλθῇς νὰ μάθῃς τὰ περὶ αὐτοῦ· ἀρκεῖ νὰ σὲ εἶπω ὅτι εἰς σὲ ἐλπίζεις, καὶ ἀπὸ μόνου τὰ νεύματά σου κρέματα.

« Ἐπίστρεψε λοιπὸν μὴ φοβεῖσαι τὸν Ἐδουάρδον· ὁ Σαστεναί θὰ σὲ κάμῃ νὰ τὸν λησμονήσῃς, διὰ παντός.

« Ἀξιόλογος ἄνθρωπος ὁ Κ. Σαστεναί! εἶναι ὠραῖος εὐθυμὸς, γενναῖος, ὁμιλητικὸς, καὶ μόνον ἴσως ἐλάττωμα ἔχει, πεποιθήσθην ὑπὲρ τὸ θεόν εἰς ἑαυτόν· ἀλλὰ

μήπως και ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἔχη τὸ ἀντίθετον ἐλάττωμα, μὴ πιστεύων ἀρκυὰ τὴν καρδίαν τῶν ἄλλων;

— Ἡ ὑγεία μου εἶναι θαυμασιὰ, καὶ ἡ θεία μου ἀρχίζει νὰ πιστεύῃ ὅτι ὑπάρχουσιν καὶ ἄλλα ἱατρικὰ πλὴν τῶν ἐδικῶν της.

ΠΟΛΥΑ. Β

Ἄν καὶ ἀνέμενεν ἡ Κλαρίτη τὴν εἰδήσιν ταύτην, τὴν ἐκερκενοδόλησεν ὅμως ἡ ἐπιστολή.

— Τί σὲ γράφει ἡ Ὀλγα; ἤρώτησεν ἡ μήτηρ της.

Εἰς ἀπάντησιν ἡ Κλαρίση ἔδωκεν αὐτῇ τὴν ἐπιστολήν· ἡ δὲ Κ. Δερβίλ ἐσκυθρόπησε, καὶ μετέδωκε πρὸς τὸν σύζυγόν της.

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἐξήγαγε τὰ παρελθόντα, καὶ τότε πρῶτον ἤρχισαν νὰ ὑποβλέπωσι τὴν ἀλήθειαν· ἡ Κλαρίτη ὅμως τοσοῦτον κατέστειλε τὰ αἰσθήματά της, ὥστε καὶ πάλιν ἦσαν ἀμφίβολοι.

— Ὑπάρχουν δύο πιθανότητες, εἶπεν ὁ πατήρ· ὁ Κ. Σαστανάι εἶναι πολλὰ ἔμπειρος μαχητὴς καὶ ἔμπειρότερος κατακτητῆς καρδιῶν...

— Δὲν ὑπάρχει κερμὶα πιθανότης, ὑπέλαβε περίλυπος ἡ μήτηρ ἀλλὰ θυσία τῆς κόρης μου· ἡ Κλαρίση ἔχει καρδίαν γενναιοτάτην καὶ ἀξίαν ἀπαρνήσεως ἐαυτῆς.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἦλθεν ἡ νέα· εἶδε καὶ ἐσιώπησαν ἰδόντες αὐτήν, αὐτὴ ὅμως ἐμάντευσεν ἀπὸ τὸ ἦθός των τί εἶπον.

— Δουπόν, ἤρώτησε μειδιάτα, ἐπιστρέψομεν εἰς τὴν Νίκαιαν;

Ἡ μήτηρ της ἔτεινε πρὸς αὐτήν τὰς χεῖρας, καὶ εἶπεν·

— Ἡ καρδία τῆς μητρὸς δὲν ἀπατᾶται· διὰ τί, κόρη μου, δὲν μ' ἐμπιστεύεσαι πλέον;

— Κλαρίση, εἶπεν ὁ Κ. Δερβίλ, τί συνέβη;

— Τὰ ἴξεύρετε.

— Ὑπάρχουν, κόρη μου, ἀφοσιώσεις, τὰς ὁποίας οὔτε ὁ Θεὸς δὲν ἐκτιμᾷ, διότι εἶναι ἀνόητοι· ἡ Ὀλγα γὰρ τὸν Ἐδουάρδον, καὶ χάριν αὐτῆς ἐπροσπονήθης ἰδιωτροπικῶν τόσῳ μᾶλλον ἀνέλπιστον, καθόσον γνωρίζομεν τὴν σταθερότητα τοῦ χαρακτῆρός σου.

Ἡ Κλαρίση ἀνύψωσεν ἠγεμονικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε·

— Καὶ ἂν αὐτὸς δὲν μὲ ἠγάπα;

— Ἀδύνατον! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ μὲ ὑπερηφάνειαν ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς θυγατρὸς της.

Τὸ μητρικὸν τοῦτο ἐπιφώνημα μετήλλαξε τὰς ἰδέας τῆς Κλαρίσης· νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἐλύπει τοὺς συγγενεῖς της, νὰ τοὺς ταπεινώσῃ. Θὰ ἐταπεινῶνεν ἑαυτήν· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ πατήρ της ἐπέμενε νὰ μάθῃ τὸν λόγον δι' ἂν ἀπέβαλε τὸν Ἐδουάρδον, ἔλαβε καὶ τῶν δύο τὰς χεῖρας, καὶ θωπεύουσα αὐτοὺς διὰ τε λόγου καὶ βλέμματός εἶπε·

— Τί με λέγετε περὶ ἀφοσιώσεως; Δὲν εἶπα ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε ἀποβάλλων τὸν Ἐδουάρδον, εἶχα ἄλλην ἐπιθυμίαν ἀκατασχέτον, ἡ ὁποία ὀλονέν ῥιζώνει βαθύτατα εἰς τὴν καρδίαν μου· ἡ θυσία μου δὲν προήλθεν ἀπὸ τὴν

ῥῆξιν, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἔωσιν τὴν ὅπου ἂν εἶχα κατὰ νοῦν... Εὐτυχῶς ἐγνωρίζω τὴν ἀνεξάντλητον συγκατάθεσίν σας, καὶ σὰς ἐφάνέρωσα κατὰ τὸ ἡμῶν τὴν ἰδέαν μου... ἡ ὥρα ἐφθασε, καὶ θὰ σὰς φανερώσω αὐτὴν ὀλοκλήρως...

Γ.

Μόλις ἡ αὐγὴ ἐλεύκαινε τὸν οὐρανόν, ἡ δὲ φύσις ἐκοιμήτο ἀκόμα, καὶ ἡ Ὀλγα ἤνοιξε τὸ παράθυρόν της διὰ νὰ ἀναπνεύτῃ ἀέρα καθαρὸν καὶ τὰς εὐωδίας τῆς νυκτός.

Ἐάν τις χωρικός ἢ ποιητὴς ἐξελάμβανε τὴν ἐσοχὴν ἐκείνην τοῦ Κ. Δερβίλ ὡς ἔπαυλιν τῆς τιμαριωτικῆς ἐποχῆς, θὰ ἐξελάμβανε καὶ τὴν κατάλευκον ἐνδεδυμένην νέαν, μεταξύ τῶν ἀναθυμιάσεων τῆς αὐγῆς, ὡς νυκτερινόν τι φάντασμα· διότι ἡ Ὀλγα εἶχε στολισθῆ διὰ τὸν γάμον της, ὅστις ἐμελλε νὰ τελεσθῆ πρωί. Ὑπάρχουσι πολλοὶ ἀγαπῶντες νὰ ἐπιδεικνύωσι τὰς οἰκογενεὰς των πανηγύρεις· ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ πολλοὶ προτιμῶντες τὴν ἡσυχίαν. Ἐκ τούτων ἦσαν καὶ ὁ Ἐδουάρδος καὶ ἡ Ὀλγα.

Ἡ τελετὴ ἐμελλε νὰ γείνη εἰς παρακειμένην ἐκκλησίαν. Τὰ ὄχηματά ἦσαν ἑτοιμὰ καὶ μόνην τὴν Ὀλγαν ἐπερίμενον.

Τὸ βλέμμα τῆς νέμφης ἐπλανᾶτο κατὰ τὴν ὁδόν· ὁ ποὺς της ἐκτύπει τὸ ἔδαφος, καὶ τὰ χεῖλη της ἐπρόφερνεν μὲ ἀνυπομονησίαν τὸ ὄνομα τῆς Κλαρίσης.

Ἀλλ' ἡ θεία της, ἀνυπόμονος καὶ αὐτὴ ὅτι δὲν ἐβλεπε τὴν Ὀλγαν νὰ καταστῆ, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἶπεν·

— Ἡ ὥρα ἐπέφασεν, Ὀλγα μου, πῶς δὲν καταβαίνεις;

Ἡ νέμφη κατέβη καὶ εὗρεκεν εἰς τὴν αὐλὴν τὸν θεῖόν της, τὸν Ἐδουάρδον καὶ τὸν Ραούλ Σαστανάι.

Ἐφ' ὧς ἐμίλησε μὲ τὸν Ραούλ διὰ τὴν Κλαρίσην, πλησιάσας ὁ Ἐδουάρδος ἤρώτησε μὲ ὕψος μαρτυροῦν τὴν συνειδήσεως, ἐάν θὰ ἤρχετο τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Ἀναμφισβότως, ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ.

— Θὰ ἔλθῃ διὰ δύο λόγους, εἶπεν ἡ Ὀλγα μειδιάσασα πρῶτον, καὶ πρὸ πάντων, διὰ σὰς, Κ. Σαστανάι, καὶ δεύτερον, ἂν καὶ ὀλίγον, δι' ἐμέ.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Κλαρίση δὲν ἐφαίνετο, ἠναγκάσθησαν νὰ ἀναχωρήσωσιν.

Ἡ ἐκκλησία ἦτο σκοτεινὴ, καὶ μόλις ἐφωτίζετο ἀπὸ τὰς λαμπάδας.

Ἡ Ὀλγα, γονυπετὴς καὶ κατακυβημένη εἶτο πλείον ἀπὸ τὴν βαθεῖαν σιωπὴν ἧτις διεδέχετο τὴν ψαλμωδίαν, ὤψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ ἱερὸν βῆμα.

Ἀλλ' εἶδε τάχα ὀπτασίαν ἢ πρᾶγμα; Εἰς τινα γωνίαν ἐκ τῶν σκοτεινοτέρων, εἶδε γονυπετὴν σκιάν λευκὴν ἀλλ' ἀκίνητον ὡς ἂν ἦτο ἀγαλμα.

Καθόσον ὅμως ἐπροχώρει ἡ ἡμέρα, αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐφώτισαν τὸ ἀγαλμα· ἦτο γυνὴ ζῶσα, ἧτις ἀνετήκωτε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶδει τὸ ἠγεμονικὸν μέτωπον τῆς Κλαρίσης.

Καὶ αὐτὴ ἐφόρει ἐσθλὴν λευκὴν τὸ ἔνδυμά της, εἰ καὶ ἀπλοῦν καὶ σεμνότερον, ὁμοιάζεν ὅμως ἔνδυμα

νόμφης ἡ Ὀλγα ἐμειδίσαε, καὶ ἔρριψε λαθραῖον βλέμμα συγχαρητικὸν εἰς τὸν ὠραῖον ὑπολοχαγόν.

— Καὶ αὐτὴ, εἶπε κατὰ μόνας, θὰ γονατίσουν ὡς καὶ ἡμεῖς.

Ὅτε δὲ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν αἱ δύο ἐξαδέλφαι περιεπτύχθησαν ἀλλήλας.

— Παιρικάλεσες τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἐμοῦ, εἶπεν ἡ Ὀλγα, καὶ σ' εὐχαριστῶ, πισταύω εἰς μέλλουσαν εὐτυχίαν.

— Οἱ δὲ γονεῖς σου; ἠρώτησεν ἡ Κ. Κορνελία.

— Ἐμειναν εἰς Νεάπολιν.

Καὶ δείξάτα ἀπὸ τοῦ παράθυρον ἀμαξάν ἐπρόσθεσε·

— Μετ' ὀλίγον θὰ ἐπιστρέψω νὰ τοὺς πάρω.

Ἡ προσθήκη αὐτὴ συνετάραξεν ὄλους, καὶ ὅλοι ἤρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται νὰ παραπονῶνται καὶ νὰ ἐρωτῶσιν. Ὁ δὲ Ρζοὺλ πλησιάζας τὴν Κλαρίσιν καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά της ἠρώτησεν·

— Ἐπρόφερετε λοιπὸν τὴν καταδίκην μου;

Ὅλοι εἶχον περιτριγυρίσει τὴν Κλαρίσιν.

— Τέκνον μου, εἶπεν ὁ λόρδος Οὐίνθσεϊν, ἀντιπροσωπεύω τὴν ἔραν ταύτην ὄλην σου τὴν οἰκογένειαν. Σὲ δίδω λοιπὸν τὴν ἀδειαν ν' ἀποκριθῆς εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Κ. Σιστεναί.

Ἐνῶ δὲ ὠμίλει ὁ λόρδος, τὸ γλυκὺ καὶ ἱλαρὸν βλέμμα τῆς Κλαρίσης ἐπλανᾶτο ἀπὸ τῆς Ὀλγας εἰς τὸν Ἐδουάρδον. Καὶ ὡχρὰ μὲν ἀλλὰ γαληνία πρὸ τῆς εὐτυχίας τὴν ὁποίαν ἐπροξένεσε θουσιάσασα τὴν ἰδικὴν της, ἀπέσυρε τὸν μακρὸν καὶ λευκὸν πέπλον της, καὶ ἀποκαλύψασα ῥάσον καὶ κομβολόγιον μοναχῆς ἀπεκρίθη·

— Ὑγιαίνετε!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ

τῆς ἐν Μάρτιαιστορ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας
τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

— 000 —

Φαιδρὰ καὶ ὠραία ἀνέπειλεν ἡ Κυριακὴ τῆς 6 Ὀκτωβρίου (ἔ. ν.) ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τῶν καπνῶν καὶ τῶν ὀμβρῶν, καὶ φαιδρῶ τῶ προσώπῳ πάντες οἱ παροικοῦντες ἐνταῦθα ὁμογενεῖς καὶ τινες τῶν ἐν Λίβαρπουλ ἐπορεύοντο περὶ τὴν 10 π. μ. εἰς τὴν τελευτὴν τῶν ἐγκαίνιων τοῦ νεοδημητοῦ ναοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ παλαιὰ ἐκκλησία, οἰκοδομηθεῖσα πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὑπὸ τῆς νεοσυστάτου Ἑλληνικῆς κοινότητος ἀπέδη ὄλως ἀνεπαρκῆς εἰς τὸν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη αὐξηθέντα ἀριθμὸν τῶν οἰκογενειῶν καὶ τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, κατέστη ἀναγκαιοτάτη ἡ ἰδρυσις νέου ναοῦ εὐρυχωροτέρου, στερεωτέρου καὶ εὐπρεπεστέρου, ἀναλόγου πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν ἑλληνικὴν φιλοκαλίαν. Εἰς πε-

ρίοπτον λοιπὸν καὶ εὐρύχωρον θέσιν κατεβλήθη τὸν Μάϊον τοῦ 1860 ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τοῦ νέου οἰκοδομήματος, ἐνδὸν δὲ τοῦ λίθου τούτου κατετέθησαν ἐπὶ μεμβράνης γεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν συνδραμόντων ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως αὐτοῦ· διότι ἐν ἀξιομνημονεύτῳ συνελύσει τῶν μελῶν τῆς ἐνταῦθα Ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, γενναίᾳ πρὸς περισμὸν τῶν ἀναγκαιῶν καρπαιῶν, ἐν ἧ ἐγένετο συζήτησις περὶ πραγματοποιήσεως δανείου ἢ ἐκουσίως συνεισφορᾶς, ὑπερίσχυεν ἡ τελευταῖα πρότασις, καὶ δοθέντος γενναίου παραδείγματος παρὰ τῶν προτεινάντων τὴν συνεισφορὰν, πάντες σχεδὸν ὁμοθυμαδὸν ἐπλήρωσαν τὸ κατὰ δύναμιν τὸν κατάλογον δι' ἐκουσίως συνεισφορῶν, καὶ οὕτως ἐν μιᾷ ἔρα τὸ δωρηθὲν ποσὸν ἐπλησίασε κατὰ τὰ τρία τέταρτα τὴν προϋπολογισθεῖσαν δαπάνην ἐκ περίπου ἑξακισχιλίων λιρῶν ἢ 170,000 δραχμῶν.

Ἴδου πῶς ἀπεπερατώθη αἰσίως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἡ οἰκοδομὴ φιλοτίμῳ ἐπιστάσι τῆς τεσπὶ τούτῳ ὀρισθείσης ἐπιτροπῆς καὶ τῶν ὑπὸ τῆς καινότητος ἐκλεγομένων ἐνιαυσίως ἐπιτρόπων.

Ἡ ἐξωτερικὴ πρόσοψις τοῦ ναοῦ εἶναι σεμνοπρεπῆς καὶ κομψή· ὁ δὲ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀετώματος, βασταζομένου ὑπὸ τεσσάρων κίωνων κυρινθιακῆς τάξεως, σταυρὸς, δεικνύει ἀμέσως εἰς πάντα ξένον δικαίτην τὴν ἰσότητά τοῦ κτιρίου.

Δὲν ἐπιχειρῶ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐσωτερικῆς διαρρυθμίσεως, τὸ σύνολον τῆς ὁποίας, καθαρὸν, περιεργασμένον, διακεπηκιλμένον καὶ νεκρὸν, ἐξῆλθε χθὲς μόλις ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀρχιτέκτονος, καὶ τέρπει τὰς ὄψεις τῶν εἰσερχομένων διὰ μεγαλοπρεποῦς καὶ ὑψηλοῦ προστυλίου, καὶ τοῦ χαμπλοῦ πρυδόμου εἰς τὴν περίφωτον αἴθουσαν τῆς ἐκκλησίας, χωρίζουμένην εἰς τρεῖς ὑποστάσεις διὰ κορινθιακῶν κίωνων. Τὸ εἰκονοστάσιον τοῦ ἱεροῦ βήματος φέρει πρὸς τὸ παρὸν πέντε μόνον εἰκόνας δωρηθείσας ὑπὸ τινῶν τῶν ἐνταῦθα ὁμογενῶν, ἔργα δὲ τοῦ ἐν Μονάχῳ ὁμογενοῦς ζωγράφου Κ. Βρυζάκη, περιποιούντα αὐτῆς τιμὴν διὰ τε τὸ ἐπίχαρι τοῦ χρωματισμοῦ, τὸ λεπτὸν τῆς γραφίδος, τὸ ἱεροπρεπὲς τῆς στάσεως καὶ τὴν ἔκφρασιν τῶν προσώπων, ἀναμιμνήσκουσιν τὴν Ῥαφαήλειον σχολήν. Τὰ λοιπὰ εἰκονοστάσια εἰσὶ κενὰ κατὰ τὸ παρὸν.

Καὶ τὸ μὲν ὄλον ὠραῖον· ἀλλ' ἡ ἀκριβεστέρως παρατήρησις καὶ ἐξέτασις τῆς νέας ταύτης ἑλληνικῆς ἐκκλησίας λαμβανομένης ὑπὸ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἐποψιν, εὐκόλως, νομίζω, ἄδηγεῖ τὸν Ἕλληνα παρατηρητὴν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι κάλλιον ἴσως ἤθελεν εἶσθαι ἐὰν τὸ σχέδιον ὑπεβάλλετο ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ Ἑλληνοσ ἀρχιτέκτονος· διότι, ὅπως ἐφηρημῶσθη καὶ ἐξετελέσθη, φαίνεται σύμφωνον μὲν πρὸς τὰς ψυχρὰς ἀξιώσεις τοῦ ὀμιχλώδους βρετανικοῦ κλίματος, καὶ τὰς ἰδιορρυθμοὺς διακρίσεις τῆς ἀγγλικῆς τεκτονικῆς, ἀλλὰ μεμακρυσμένον τῶν παραδόσεων τῆς Βυζαντινῆς τέχνης, ἧτις καθιέρωσε παρ' ἡμῖν πρὸ αἰώνων τὸν τύπον τῆς οἰκοδομῆς τῶν ναῶν καὶ παρήγαγεν, ὡς γνωστὸν, σεμνότατα ἔργα τοῦ εἶδους τούτου. Ἡ ἐκτέλεσις ὁμοῦς φιλοτεχνημάτων τοιαύτης ἀρχιτεκτονικῆς, ἐκφραζούσης καθαρώτερον τὴν ἑλλη-